

Vida i miracles dels sants del barri

Lídia Amejko

Trad. Sílvia Aymerich

Al principi hi havia el formigó. El formigó del no-res, òbviament.

Déu Nostre Senyor s'entretenia pastant aquest material en les galàxies espirals. N'extreia petites quantitats que després introduïa en els motlles dels Seus pensaments. Fou així com creà el món!

El setè dia, tot empastifat i rendit, el Senyor volgué fer una petita pausa —fins aquí tot ben normal, oi?

El problema sorgí quan s'adonà que un residu de massa grisenca continuava giravoltant dins la seva formigonera galàctica i que, llevat que se'n fes alguna cosa, en un tres i no res quedaria presa. L'Univers sencer era a punt de solidificar-se i tota la feinada de L'Altíssim se n'aniria irremissiblement al carall en pocs minuts!

—I ara què faig amb aquesta pasta sobrera per evitar que la meua formigonera faci un pet com una gla? —pensà el Senyor, tot amoïnat. En quin encofrat de pensament puc colar-la, jo, ara? No en tinc cap més a mà, ja els he fet servir tots, i per acabar-ho d'adobar no em queda ni una gota més d'inspiració divina!

Amb la formigonera gira que giraràs, i el formigó del no-res cada volta més i més espès, calia prendre una decisió sense perdre més temps!

Curt d'idees —ni fons ni forma de cap mena a la vora— es trobava el bon Déu aleshores, quan, en un vist i no vist, se li acudí abocar d'amagatotis la resta de polpa grisa en un racó de mala mort, lluny de la vista de tothom.

Així és com fou creat el nostre barri.

El Gènesi segons Manric, el Defraudador.

SANT DIGIT

El solien anomenar el « freaky dels nombres » i se'n reien perquè no feia altra cosa que comptar nit i dia, a tothora.

Al principi feia una vida normal, com qualsevol altre jove del barri: ben de matí, tan bon punt es despertava, s'espolsava a consciència el pardal; seguidament bevia un got d'aigua, queixalava una llesca de pa, engegava la ràdio, s'asseia... i, com que no tenia res més a fer... s'enllustrava de nou l'ocellet.

Després, així que sentia un rosec de gana a la panxa, es tornava a passar per la paella les patates del dia abans. En acabat, encenia la televisió i, si la presentadora feia prou goig, es pelava allà mateix el carbassó (tot i que un dia –Déu del Cel quina vergonya! –el soldadet es posà ferm davant d'un informador dels debats senatorials, i no va tenir més remei que...)

La vida d'en Dígit transcorria així, sense més.

Fins que arribà un dia que ja no va tenir ganes de res: ni de menjar ni de...

I es quedà assegut, tot ensopit, amb els ulls clavats a terra.

De sobte, li va semblar veure alguna cosa: com una volva de pols, un petit punt lluminós. Ajupí el cap, mig aclucà els ulls per enfocar millor a través de la minúscula escletxa entre les parpelles, i el que veié el deixà enlluernat. Tot ell s'estremí, com petrificat. I és que el freaky dels nombres havia vist allò que era impossible de veure.

Havia vist el NO-RES!

El no-res se li havia revelat com en un llampec.

El no-res que constituïa la seva vida.

En veure aquell zero abraonar-se-li al damunt, el freaky dels nombres s'ofuscà, els nervis començaren a flaquejar-li. Es disposava ja de nou a treure refilets del seu flabiol quan una idea, formulada per una Veu cavernosa, li va venir al pensament. No s'ho podia creure: « Una idea, jo? »

És cert que no es tractava pas d'una idea seva, sinó de la veu de l'Àngel Metatron.

—El no-res està adherit a l'eternitat com les teves patates cremades a la paella!— declarà l'Àngel.

—I...? —remugà en Dígit.

— Doncs que per molt que rasquis, no aconseguiràs pas desenganxar el no-res, que és la teva vida, de l'eternitat. Rumia-hi, amic meu.

I la veu callà. Per sempre més.

El freaky continuava assegut, amb l'esguard fixat en el zero infinitament petit que es dibuixava a terra. Hauria volgut començar una vida nova, canviar d'hàbits, com tothom, ves!

Però no sabia com posar-s'hi.

Aleshores, per començar, es digué a si mateix : UN.

De fet, no podia ser d'altra manera, atès que és el nombre que va just després del zero.

A l'acte, el freaky se sentí diferent, era per a ell com un nou començament. I, al capdavant, millor que no pas res!

La unitat aquella, que anunciava l'adveniment d'una Vida Nova, ella mateixa fora de tota pluralitat, era única, indivisible i irreductible!

— Osti, tu!— se sorprengué el freaky dels nombres— Aquest esquitx de no-res es llança a la creació d'un món !

El noi s'envalentí llavors i balbucejà : “DOS”.

I sentí que alguna cosa se separava de la unitat, com una díada que s'estigués erigint lentament al seu davant. Un calfred de por, però també d'alegria, li va recórrer l'espina. De sobte, li vingueren ganes d'encerar-se el trombó de vares, quan constatà que aquell DOS no tenia punt mig! Ben cert és que tenia un principi i un final, però al centre no hi havia res de res.

Aleshores, el freaky digué : “TRES”.

La xifra TRES li semblà l'eco d'un misteri tan immens que li va venir vertigen. Tenia un inici, un mig i una fi: era una entitat perfecta! En Freaky emmudí (amb els nervis a flor de pell, va tenir encara un desig sobtat de fer allò que solia, però davant l'ésser absolut, no gosà engrescar-se en un cinc a un.) La seva vida digital s'hauria acabat de ben segur en aquell mateix instant, si no hagués cridat: “QUATRE!”

A l'acte, el jove retrobà l'equilibri perfecte!

Perquè QUATRE era l'equilibri fet paraula: els quatre elements, les quatre estacions escandint el temps, els quatre vents, els quatre rius del Paradís i les quatre parts del món. A en Freaky li agafà llavors un atac de riure pensant en aquest món sòlidament apuntalat damunt les quatre potes com una taula qualsevol !

I s'estigué així, rient a cor què vols, fins que pronuncià el número « CINC ».

En Digit aterrà llavors al bell mig d'un casament on el DUO corresponent, com un parell de carbasses acollidores, s'unia a un viril TRIO. Curiosament, el número CINC va fer que a en Freaky se li passessin les dèries onàniques de cop (les quals, és bo de precisar una vegada més, fan tornar sord).

La resta seguí de manera ben natural, com qui no fa la cosa.

En freaky començà llavors a remugar entre dents les xifres les unes darrere les altres, tant de dia com de nit. No volia altra vida que no fos la vida digital aquella que li presentava, l'un després de l'altre, nous móns d'una profunditat incessantment augmentada. I aquell univers era infinit!

Quan en Dígit arribà al nombre 746352910946372892084521900346, aquest se l'endugué com un rai fins l'altra riba. Des d'aleshores, prossegueix la seva enumeració als peus de l'Altíssim, gaudint d'una vida eterna (en dígit) pels segles dels segles.

Amén.

—Així figura que nosaltres hem sortit de la formigonera de Déu, al marge de la creació, i quin diueu que és el resultat? Que no tenim dret a la santedat nosaltres, és això el què dieu? — S'indignà en Lito, l'Impressor, mentre érem tots aplegats davant el bar *Jericó*.

—Com hi ha món! —farfullà en Patrici, Domador del Buit, eixarrancant-se per apuntalar-se bé i no caure. Tots som sants, el que passa és que encara no ho sabem! Què, si no? Ei, que us ho pregunto, a vosaltres! Que no hem estat colats dins el motlle d'un pensament diví? Aleshores com voleu que ens compreguem a nosaltres mateixos!

En aquell punt coincidíem tots plenament amb en Patrici. Sortíem de la norma: érem uns fora de sèrie.

Com el nostre barri.

—Estaria bé que ens identifiqués una ment brillant, expressada amb un bon redactat, que ens definís amb una tesi valenta, intervingué Crespí, el periodista. I on la cosa fes aigües, caldria parir una teoria tapaforats, i s'ha acabat el bròquil!

—De cap manera! Res de fer reportatges sobre el nostre barri... —replicà en Manric, el Defraudador.

—I si li ho demanéssim a la Faula? —proposà algú.

—Sí, home, a la Faula, i què més? Per faules estem, ara! —s'enfaristolà en Patrici. La Faula ni tan sols és creient! Una simple història no és suficient: no tenim cap necessitat d'un sentit inventat, nosaltres! Avui en dia, el sentit, emmerda tothom. Abans, company, et tiraves un pet i ho empudegaves tot! Ara, en canvi, és EL SENTIT de la teva pudor el que s'escampa per tot el barri.

—Això sí que és ben cert! (assentirem tots acotant enèrgicament el cap) Cal que passem a la història immortalitzats com a sants! Al carall, els sentits!

En Lito, l'Impressor, que a banda de saber-ne un niu d'imprimir era el místic més gran del barri (juntament amb en Xopenahauer, el Martir i en Manric, el Defraudador), declarà que calia recollir tots els bocins de formigó que hi havia escampats pel barri i pam! tornar-los a enganxar amb el Fonament Infinit amb ciment armat! Així esdevindríem UN SIGNE DE L'INVISIBLE i no pas el Seu munt de fems entaforats sota uns matolls i fora de la vista del món!

I si Ell continuava a fer com si ens ignorés, ens plantaríem a casa Seva amb els nostres caparrots llardosos que, tot sigui dit, Ell mateix havia ideat: i ja El veuríem, ja, amb el cullet ben petit!

Hi estiguérem tots d'acord i el Místic fou calorosament aplaudit. El problema era que no sabíem com divulgar la nostra santedat sense deixar de ser creïbles!

Fou llavors quan un record creuà el pensament d'en Martí, dit el Meitat.

Mentre reparava les canonades de la sagristia, havia trobat un llibre molt antic intitulat *La llegenda daurada*. La història de cada sant hi era narrada i inscrita amb lletres d'or.

—Una mena de llegendes com aquella tal vegada faria el fet, oi? No caldria pas que fossin daurades, però... Qui s'ho pot permetre avui en dia? —afegí, lacònic, en Meitat.

Allò sí que feia el pes a tothom!

Així, doncs, decretarem a l'uníson que volíem llegendes per a tots! No pas daurades, no, sinó del material que teníem entre les mans, sota els peus, damunt dels caps... un material del qual no semblava pas que mai ens en veuríem mancats.

Volíem llegendes de formigó!

Per tal que cadascun pogués gravar-se-la ben bé a la memòria i sabés què contar a Déu, nostre Senyor, quan fos cridat al seu davant.

En Bodibilder se n'anà tot seguit a cercar una ampolla de vi negre i ens disposàvem ja a traguejar-ne quan ens adonàrem que ens mancava un Llevataps que ens en permetés l'accés.

La nostra santedat es trobava encallada, en no poder ser no alliberada! Era evident: el vi de la veritat no podia rajar sense l'ajut del Llevataps de la Santedat. Qui seria testimoni dels nostres miracles invisibles, sinó? Qui sabia destriar l'ambre de la femta? Qui ens llavaria les nostres males accions? Qui ens exposaria a la llum del sol per retrobar l'indret profundament soterrat del nostre ésser on l'insecte de la nostra bondat era empresonat des de feia milions d'anys?

Manric, el Defraudador declarà que calia escollir una persona que ens conegués prou, algú que fos com nosaltres, algú que també acostumés a apalancar-se davant el *Jericó*... i que al damunt ens degués calés!

I m'assenyalà amb un dit designador.

A l'instant, tots es col·locaren en rengle a la fila d'espera de la redempció.

L'un darrere l'altre sense excepció.

FISTULET,
ATURAT I SERVIDOR DE DÉU

Fistulet, l'aturat, anava d'edifici en edifici repenjan l'espatlla al quadre dels interfons per tal de pitjar tots els timbres alhora.

A L'INSTANT, els gossos del veïnat es posaven a bordar.

A L'INSTANT, els habitants despenjaven els auriculars.

A L'INSTANT, tots alçaven la veu, cadascun amb el to i el timbre que li eren propis, bramant a ple pulmó:

—Digui?

—Sí?

—Qui és?

—Qui hi ha?

—Què collons és aquest xivarri a aquestes hores de la nit?

Quan la simfonia de les nostres veus deixava de ressonar pel barri, en Fistulet, demanava en veu baixa:

—QUÈ HI FAIG AQUÍ, JO?

En altres termes, en Fistulet es preguntava quin era el sentit de la seva existència.

Aquella breu frase ressonava en els nostres caps nit rere nit.

El senyor Clauet, que havia sobreviscut a l'ocupació nazi i mai no havia tingut problemes per dormir, romania des d'aquell moment ajaçat, amb els ulls clavats al sostre, rodons com dues taronges.

Seguidament, es llevava, encenia una cigarreta i començava a donar voltes pel seu pis com una papallona nocturna dins una campana de vidre.

Lolo, el planxista, deixà d'anar a treballar, tancà el garatge i es dedicà a contemplar la volta celeste, assegut en un banc prop del Trèmol de l'Epifania.

En Fistulet havia instil·lat el verí de la seva pregunta nocturna al nostre Barri. Qualsevol habitant que hagués estat picat, errava lívid com un vampir, a causa de l'insomni. Ensopegava pels carrers plens de sots i ja no tenia ganes de res –i és que és evident: abans de començar a viure, cal saber per què es viu.

Dos indrets veieren augmentar el nombre d'assidus: l'església i el bar *Jericó*. Però molts, també, acabaren penjant-se d'una biga.

Tot a causa de l'atur. Sí, sí, us ho ben asseguro. Mentre en Fistulet tenia feina, ningú del barri es plantejava quin era el sentit de la seva vida.

El Consell del Barri es reuní per tal de trobar una ocupació a en Fistulet.

Però us he de confessar que aquest projecte se n'anà en orris perquè una fracció important dels consellers s'hi oposà. Reflexionar sobre el sentit de la vida distingia els homes dels animals, declarà el propietari del bar i, com mai abans, el Senyor Rector, l'aprovà..

I el xicot de les Pompes Fúnebres Galaxy, també!

En Fistulet prosseguí, doncs, el seu vagareig nocturn d'edifici en edifici, torturant la gent amb la seva estúpida pregunta.

Hauria continuat a fer-ho temps i temps –i ignoro què se n'hauria esdevingut del nostre barri– si una llebre no l'hagués mort.

La cosa va anar així: en Talós, el caçador que vivia al desè pis al costat de la Janina, la criada del Voraviu i d'Amand Delsporros, havia matat una llebre i l'havia

deixada a sol i serena perquè estigués prou mortificada per Nadal. La bèstia, penjada de cap per avall, s'acabà gelant com una estalactita. En Fistulet era sota la finestra d'en Talòs, a punt de fer-li la seva famosa pregunta –aquella de “Però què hi faig aquí, jo?”– quan el cordill que subjectava les potes de l'animal cedí i, talment dos punyals agusats, les orelles glaçades del leporí es plantaren en el crani d'en Fistulet!

La pregunta que feia incansablement esdevingué aleshores caduca, atès que el pobre home ja era mort.

El nostre problema s'arranja, doncs, per si sol. El Senyor Rector ens explicà, tanmateix, durant una de les seves prèdiques, que el que havia acabat amb en Fistulet i la seva pregunta, era el Barri que dúiem a dins. El mossèn proclamà aleshores Fistulet “Servidor de Déu” perquè morí en martiri en mans d'un leporidi, esdevingut des de llavors el símbol mortífer del nostre Barri (o alguna cosa així).

Pel que fa a nosaltres, des d'aleshores vivim tranquils sense fer-nos preguntes.

Tanmateix quan, de tant en tant, el timbre dels intèrfons ressona a la nit, saltem a l'instant del llit per reflexionar sobre el sentit profund de les nostres vides.